

De eerste vier maanden van onze zoon Wim

Mijn vader was begin september al ongeneselijk ziek. Longemfyseem. Hij lag in het Rijnlandziekenhuis in Leiderdorp. Aan de verzorging en aandacht lag het niet, er was gewoon niets meer aan te doen. In de nacht van 7 september werden wij gewekt door de deurbel. Het was mijn schoonzuster. 'Kom snel mee naar het ziekenhuis dan kunnen jullie nog net afscheid nemen!' Dit kwam, ondanks de indicatie, toch nog als een schok.

Wij spoedden ons naar het ziekenhuis, waar mijn moeder, broers en zusters aanwezig waren. Mijn vader was op dat moment nog goed aanspreekbaar. Wij maakten dankbaar gebruik van dit laatste moment om afscheid te nemen van de man die ons altijd met raad en daad had bijgestaan. De pijn werd langzaam ondragelijk en de morfine deed zijn werk. Later die middag is onze vader vredig ingeslapen.

Onderschat

Mijn vrouw begon op de dag van de begrafenis regelmatig scheuten te voelen. Door alle emoties schonken wij hier beiden weinig aandacht aan. Echter, moeder natuur valt niet te beduvelen, dit hadden we dus zwaar onderschat. Direct na de begrafenis kreeg mijn vrouw last van weeën en ze ging thuis op bed liggen. Al gauw werd er een ontsluiting zichtbaar en werd de verloskundige ingeschakeld. De verloskundige constateerde dat het beter was om een ambulance te regelen en direct naar het ziekenhuis te gaan.

Binnen een uur na aankomst in het ziekenhuis werd onze zoon geboren. Uiteraard werd hij vernoemd naar zijn

Onze zoon Wim is nu bijna vier maanden. Vier maanden? zul je denken, die komt net kijken. Wel dat is dan misschien wel zo, maar zowel Wim als zijn ouders hebben in die laatste vier maanden toch al heel wat meegemaakt. Mijn vrouw, Jin, van Thaise afkomst, was uitgerekend op 8 oktober 2002. Het liep allemaal net even anders. • Pim Uijtewaai, Nieuwveen

Opa Wim, die wij die dag naar zijn laatste rustplaats hadden gebracht.

In eerste instantie hadden wij niet in de gaten dat Wim Downsyndroom had. De volgende ochtend werden wij uitgenodigd voor een gesprekje met de kinderarts. Deze kwam met het bericht dat, op basis van wat visuele kenmerken, zij het idee had dat Wim aan het syndroom van Down leed. Een chromosomenonderzoek moest dit bevestigen. Uiteraard kwam dit op dat moment als een grote schok. Na vier dagen werd de eerste indicatie van de kinderarts bevestigd door de uitslag van het chromosomenonderzoek.

Na het initieel verwerken van de gedachtes als 'Waarom wij?' etc. etc. genoten wij elke moment van de dag van onze jonge spruit. Na een weekje mochten moeder en zoon naar huis. Wim kon goed slapen en drinken en ook de groei was perfect.

Infectie

Op een zaterdag, Wim was ongeveer drie maanden oud, belde mijn vrouw. Zij zag tijdens de luier verwisselen op eens allemaal plekje te voorschijn ko-

men. Een klein stemmetje in mijn hoofd zei dat dit niet goed was! Direct de dienstdoende huisarts gebeld die binnen tien minuten ter plekke was. Wim brulde het uit en de huisarts vertelde ons dat ze het vermoeden had dat Wim een bacterie-infectie had. Ze dacht zelf aan meningococci.

De dienstdoende kinderarts stond Wim al op te wachten in het ziekenhuis. In allerijl werden de verschillende slangetjes, sensors enz. aangebracht. Na een half uur kwam de kinderarts met hetzelfde vermoeden en vertelde ons dat de eerst uren cruciaal waren voor Wim. Als ie, het was ongeveer 18:00 uur, middernacht zou halen, zou hij meer kunnen zeggen.

Overbodig om te melden dat wij het niet meer hadden. Die zes uur waren niet te beschrijven, wij zagen onze zoon vechten voor zijn leven. Ongelofelijk wat een kracht zo'n klein ventje kan hebben. Soms zagen we de hartslagmonitor een hartritme van boven de 200 aangeven.

Zondag rond de middag werd Wim wat rustiger en werd ons, weliswaar met de bekende slag om de arm, verteld dat Wim aan het genezen was en dat de antibiotica goed leek aan te slaan. De dag erop kregen wij de bevestiging dat de bacterie-infectie inderdaad van het soort Meningococci was, maar gelukkig de variant die met medicijnen is te bestrijden.

Na tien dagen mocht onze zoon naar huis. Wim is nu bijna vier maanden oud en wij genieten elke minuut van het ventje, al denken we nog vaak terug aan de verschrikkelijke momenten in het ziekenhuis.